

ת"פ 48401/12/12 - מדינת ישראל נגד לנדאו'ס אקספרס בע"מ, אהרון יוסף לנדאו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 48401-12-12 מדינת ישראל נ' לנדאו'ס אקספרס בע"מ ואח'

כב' הש' ש. אבינור

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ורד דשא

נגד

הנאשמים

1. לנדאו'ס אקספרס בע"מ

2. אהרון יוסף לנדאו

שניהם ע"י ב"כ עו"ד איתי גריידי

גזר דין

א.

רקע כללי:

1. הנאשמים הורשעו, על יסוד הודאתם בעובדות כתב האישום, בביצוע העבירות בהן הם הוואשמו בכתב האישום. מדובר בעבירות של אי הגשת דוחות, בניגוד להוראות פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן - פקודת מס הכנסה). נוכח הסרת המחדלים המאשימה הודיעה שתסתפק בענישה הכוללת מאסר מותנה וקנס, והלכה למעשה גדר המחלוקת בין הצדדים לפניי הצטמצם לשאלת שיעור הקנס שיש להשית על נאשם 2, באשר נאשם 1 הינה חברה שאינה פעילה יותר.
2. כתב האישום אווז חלק כללי ושלושה אישומים. על פי עובדות החלק הכללי לכתב האישום, נאשמת 1, חברה פרטית הרשומה בישראל, עסקה בתקופה הרלוואנט לכתב האישום בשילוח בינלאומי. נאשם 2 היה באותה התקופה מנהלה הפעיל של נאשמת 1. על פי הוראות פקודת מס הכנסה היו הנאשמים חייבים להגיש, באותה התקופה, דו"ח על הכנסותיהם, בצירוף מאזן וחשבון רווח הפסד מאושרים על-ידי רואה-חשבון, על הכנסותיה של נאשמת 1 (להלן - דו"ח). בנוסף, אף נאשם 2 היה חייב להגיש דו"ח על הכנסותיו.
3. על פי עובדות האישום הראשון, בו הוואשמו נאשמים 1 ו-2, הם לא הגישו דו"ח על הכנסותיה של נאשמת 1 לשנת המס 2010 במועד. על פי עובדות האישום השני, בו הוואשמו נאשמים 1 ו-2, הם לא הגישו דו"ח על הכנסותיה של נאשמת 1 לשנת המס 2011 במועד. שני הנאשמים הוואשמו אפוא, באישומים אלה, בעבירות של אי הגשת דו"ח במועד לפי הוראות סעיף 216(4) יחד עם סעיף 117 לפקודה, כאשר לנאשם 2 יוחסה אחריות מנהלים לפי הוראות סעיף 224א לפקודה.
4. על פי עובדות האישום השלישי, בו הוואשם נאשם 2 בלבד, הוא לא הגיש דו"ח (אישי) לשנת המס 2011 במועד. נאשם 2 הוואשם באישום זה בעבירה נוספת של אי הגשת דו"ח במועד לפי הוראות סעיף 216(4). בסך הכל מדובר אפוא בשתי עבירות של נאשמת 1 ובשלוש עבירות של נאשם 2.

עמוד 1

5. הנאשמים הודו כאמור בעובדות כתב האישום הנ"ל והורשעו על יסוד הודאה זו בכל העבירות בהן הם הואשמו כאמור לעיל. כפי שצוין בפתח הדברים, כל המחדלים מושא כתב האישום הוסרו.

ב. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

6. ב"כ המאשימה לא הגישה ראיות לעונש. ב"כ המאשימה ציינה כי בקשתו של נאשם 2 להמרת כתב האישום בקנס מנהלי נדחתה. יחד עם זאת, נוכח הסרת כל המחדלים היא לא עתרה לעונש של מאסר בפועל וציינה כי ניתן להסתפק במאסר על תנאי, קנס כספי והתחייבות להימנע מעבירה. ב"כ המאשימה לא עתרה לקביעת מתחמי עונש הולמים קונקרטיים אלא ציינה כי הקנס המנהלי בגין העבירות, בהן הורשעו הנאשמים, הינו בשיעור של 8,500 ₪, ואילו הקנס המרבי הינו בשיעור של 29,200 ₪; והכל בהתייחס לכל עבירה ועבירה.

7. ב"כ הנאשמים ביקש להקל עם נאשם 2 בכל הנוגע לגובה הקנס. ב"כ הנאשמים הדגיש כי נאשם 2 עשה כל שביכולתו להסרת המחדלים, כשדבריו הוא הצליח בכך רק בעזרת חברים בקהילה החרדית, עליה הוא נמנה. ב"כ הנאשמים הרחיב בתיאור מצוקותיו של נאשם 2. מדובר באדם בן 46, נשוי אב לעשרה ילדים. נאשם 2 עלה בגיל 21 לישראל, התנדב לצה"ל אך נתקל בקשיי קליטה רבים, הן במישור הכלכלי והן במישור הנפשי.

8. דודו של נאשם 2 עבד אצל הנאשמת 1 ונאשם 2 החל לעבוד יחד עימו, כאשר דודו משמש כראש העסק ואחראי על הניהול מול הלקוחות. למרבה הצער, הדוד קיבל שבץ מוחי, ועם התדרדרות מצבו הבריאותי התדרדר העסק והתמוטט עד כדי חדלות פירעון. נאשמת 1 נתבעה על ידי עובדים, ספקים ומוסדות ובעטיו של מצב זה נבצר מנאשם 2 להגיש את הדוחות הנדרשים במועד.

9. נאשם 2 החל לשקם את חייו באמצעות עזרה מהקהילה והגיש את הדוחות הנדרשים. יחד עם זאת, מצבו ממשיך להיות קשה הן במישור הכלכלי, הן במישור המשפחתי והן במישור הרפואי. נאשם 2 סובל מבעיות בריאותיות שונות, ואף בתו הקטנה לקתה בסרטן הדם. כיום עובד נאשם 2 כשכיר ומפרנס בדוחק רב את משפחתו. אין בידי נאשם 2 יכולת לשלם את הקנסות להם עותרת המאשימה ובהתחשב במכלול נסיבותיו עתר ב"כ הנאשמים לנקוט עמו במידת הרחמים ולא למצות עמו את העונש.

10. בנסיבות אלה, מצבו של הנאשם קשה ביותר, והוא מתקשה לפרנס את משפחתו. לנאשם אין כל יכולת לשלם את הקנסות להם עתרה המאשימה. ב"כ הנאשמים ביקש אפוא לנקוט עם נאשם 2 במידה הרחמים ולא להטיל עליו קנס. נאשם 2, בדברו האחרון לעונש, הצטרף בדמעות לדברי ב"כ הנאשמים ועתר לרחמי בית המשפט.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם:

11. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לעבירות שבביצוען הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג לחוק העונשין. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בהוראות סעיף

40ט לחוק העונשין.

12. לפי הוראות סעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בין השאר, במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ב"נזק שנגרם מביצוע העבירה". כאשר עסקינן בעבירות מס הכרוכות באי דיווח, עיקר הנזק שנגרם מביצוע העבירה הוא המחדל שבאי הדיווח ובאי תשלום המס. לפיכך, כאשר המחדל מוסר ממילא ברור כי הנזק שנגרם מביצוע העבירה הוא פחות במידה ניכרת.

13. בעבירות כגון דא הסרת המחדל הינה, אם כן, נסיבה מהותית ורבת חשיבות. מדובר לא רק בנסיבה שעניינה "מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה" - נסיבה שאינה קשורה בביצוע העבירה ועשויה להשפיע רק על גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, כאמור בהוראות סעיף 40יא(5) לחוק העונשין - אלא כאמור בנסיבה מהותית, היורדת לשורשו של עניין ועל כן משפיעה על קביעת מתחם העונש ההולם עצמו. הלכה למעשה, כאשר המחדלים נשוא עבירת המס מוסרים, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הינה פחותה, והיבט זה צריך לבוא לידי ביטוי בקביעת מתחם העונש ההולם.

14. בנסיבות אלה אני קובע, אפוא, כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא כולל רכיב של מאסר מותנה וענישה כלכלית, וכן - במקרים המתאימים - התחייבות להימנע מעבירה. ברכיב המאסר המותנה מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר מותנה של חודשיים לבין מאסר מותנה של שמונה חודשים. ברכיב הענישה הכלכלית מתחם העונש ההולם הוא בין קנס בשיעור של כמה אלפי ₪ לבין קנס בשיעור של כמה עשרות אלפי ₪.

גזירת עונשם של הנאשמים בתוך מתחם העונש ההולם:

ד.

15. בהתאם להוראות סעיף 40יא לחוק העונשין על בית המשפט לגזור את עונשו של נאשם בתוך מתחם העונש ההולם - למעט במקרים חריגים בהם הוא רשאי לחרוג ממתחם זה, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כמפורט בהוראות הסעיף האמור.

16. בתיק דנא יש להידרש רק לשאלת עונשו של נאשם 2, שכן החברה - נאשמת 1 - אינה פעילה ומוסכם כי יש להשית עליה קנס סמלי בלבד. גם בשאלה זו - שאלת עונשו של נאשם 2 - המחלוקת בין הצדדים מצומצמת למדי ונסובה סביב סוגיית הקנס בלבד, שכן אין מחלוקת שהענישה צריכה לכלול רכיב של מאסר מותנה.

17. לכף חומרה יש להתחשב בעובדה שמדובר בשלושה אירועים שונים, שהשתרעו על פני תקופה של שתי שנות מס עוקבות. לכף קולה יש ליתן משקל להודאת הנאשמים ולנטילת האחריות על ידי נאשם 2, ברוח האמרה "**מוֹדָה וְעֵיב יִרְסֵם**" (משלי, פרק כ"ח פסוק י"ג). עוד יש להתחשב, לכף קולה, בהיעדר עבר פלילי של נאשם 2, בנסיבות הספציפיות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירות - כפי שפורטו בטיעוני ב"כ הנאשמים ולא נסתרו - ולבסוף בנסיבותיו האישיות הלא פשוטות של נאשם 2.

18. על רקע מכלול שיקולים אלה אני גוזר בזה, על שני הנאשמים, את העונשים הבאים:

על נאשם 2:

(א) מאסר על תנאי למשך חודשיים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים

מהיום, עבירה לפי הוראות פקודת מס הכנסה.

(ב) קנס בסך של 7,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-14 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל ביום 1.6.15 ובכל ראשון לחודש שלאחריו.

היה ונאשם 2 לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

(ג) התחייבות להימנע, במשך שנתיים מהיום, מהעבירות בהן הורשע נאשם 2, על סך של 30,000

₪, או 100 ימי מאסר תמורתם. היה ונאשם 2 לא יחתום על התחייבות כאמור תוך 7 ימים

מהיום, הוא יאסר לתקופה של 30 יום.

על נאשמת 1:

קנס (סמלי) בסך 1 ₪.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ה, 27 אפריל 2015, במעמד

הנוכחים.